

ΑΙ ΤΕΡΦΕΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",



ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΕΣ

TOY EDGAR ALLAN POE

## Η ΣΤΕΝΟΜΑΚΡΗ ΚΑΣΣΑ

Έδω και κάποια χρόνια είχα κρατήσει μιά καμπίνα, από τό Σάριεστον (Νότιο; Καρολίνα) ώ; τη Νέα Υόρκη, στό πόλυτελές πλοίο **"Ανεξαρτησία**, τού πλοιώρχου Χάρντην. Είτανε νά φύγουμε στην δεκαπέτη του μηνός (Ιουνίου) έκτος αν μάς έμποδίζε καμινί κακοκαιρία· και στης δεκαπέτης είσαγαν ανέβηκα γάληγό στό καράβι γιά νά ταχτοποιήσω κάπως τά φράγματα μου στην καμπίνα μου.

"Εμαθή πώς θα είχαμε άρκετον έπιβάτες και προτάντων κυρίες. Ο κατόλογος άνεψφες πούλα πρόσωπα γνωστά μου· και έχόμενα έξαιρετικά δταν είδα, μεσού στ' αλλα δύναται, και τόνυμα του κ. Κορνηλίου Γνάτη, νεού καιλέτεχνου με τόν δούτο με συνέδεσ πολύ στενή φιλία. Είτανε συμφοιτητή μου στό Πανεπιστήμιο τού Κ... δπό ο ένας έπειδης πούλη τη συντροφιά του αλλου. Είχε τό συνηθισμένο χαρακτήρα των μεγαλοφυών ανθρώπων, στούς δποίους σμίγει ή ειδιοτήσια, η μειανδροφυών άνθρωπων, στούς δποίους προσέπτε νά προσθέστον δτι είχε και τήν πειδάδοι και φλογερή κιρδιά, πού έπαλε ποτε σ' ανθρώπινα στήθεμα.

Πρόσεξα πώς είταν κρατήμενος στό σηνόμα τον **τρεις** καμπίνες και, ξανακοιτάζοντας στόν κατάλογο τών έπιβατών, άνακαλυγμα πως είχε πληρώσει είσιτησιο γιά τόν έαυτό του, τη γυναίκα του και τις δυο άδελφες του. Οι καυτίνες είταν αρκετά ανέτες και η καθεμια τους είχε δυό θέσεις γιά υπνο. Δέν μπορούσα, στονεπώς, νά καταλάβω, γιατί κράτησε ο Γνάτης τρεις καμπίνες, ένης τού έφταναν δυό μόνον. Βέβαια, αυτό δεν είταν δική μου δουλειά, μά ούτε γι αυτό λιγότερεψ ή έπιμονικού μου νά βρω τή λόγη τού αιγάλιματος. Τέλος, κατάληξα σ' ένα συμπέρασμα, πού άπόρησα πούλη γιατί δέν τό είχα σκεφθεί πρωτητεύομενος. «Η περισσευόμενη καμπίνα θά είναι χωρίς άλλο για καμινί έπιτρέπτωμα, είτα μέσα. Κι αμέσως έτρεξα νά συμβουλεψω τόν κατάλογο—μά έδω έκει δτι καμινί ιππηρέως δεν έπρόσειτο νά ταξιδέψω μαζί τους.

«Ω, χωρίς άλλο θά είναι για συμπληρωματικές άποσκευές», σκέφτηκα τότε— «για κανένα πράμα πού δέ θέλι νά τό βάλη στό άιτάρω—κάποιο πράμα πού θα θέλη νά τό έπιλεπτη διαρράξ—ά, βρήκα—κανένα πίνακα ζωγραφικής ή κάτι άνθη. Ικανοποιημένος μ' αντή τή σκέψη, έπαψα πόδες στιγμή νά σκέφτομε γιά τή περισσευόμενη καμπίνα.

Είχεμα πούλη καλά τής δυό άδελφες, τού Γνάτη, δυό πολύ άξερτα και μορφωμένα κορίτσια. Ό γάμος του ήταν πολύ ποσόφατος· και δέν είχα δει διόλου άξονα τή γυναίκα του. Τόν είχα άκοντες διώς πολλές φορές για μιλά μπροστά μου γι αυτή, μ ένθουσιασμό. Έλεγε πώς ή δμορφιά της, ή έξυπνάδη της, τά προτερηματά της,

ήταν έξαιρετικά. Επερίμενα λοιπόν ρ' άνυπομονησία νά τήν γνωρίσω. Την αλλη μέρα τραβώσα στήν παραλία, σταν συνάντησα τόν πλοιάρχο Χάρντην και μού είπε ότι «λόγω άνοντέρας άναγκης» τό ταξίδι τής **"Ανεξαρτησίας**» θ' ανεβάλλετο γάλια, δυό μερες· και ότι δυανά θά έπροκειτο νά φύγη, θά έστελνε νά μα είδοτομήσῃρ». Αντό μού φώνησε περίεργο γιατί φυσούσε πρίνος άρεας.

Όταν, έπιτέλους, τό πλοίο γεμάτο από τούς έπιβάτες του, Η συντροφιά τού Γνάτης ήρθε δέκα λεπτά ώτερο από μένα. Επεριλάμβανε τής δυό άδελφές του, τή νύφη και αυτόν τόν ίδιο, σκυνθρωπό και σε μια φυγική κατάσταση μισουρθωτίας. Δε μέ παρουσίασε ούτε στή γυναίκα του, τόσο πού ή άδελφή του Μαριάννα, μια γυναίκα γλυκεύσι δσο κι έξυπνη, άνελαβε αυτή τήν παρουσίαση κατήνη έχασε μέ λίγο σύντομες λέξεις.

Η κ. Γνάτης φορούσα πυκνό βέλο. «Οταν τό έσήκωσε γιά νά απαντήση στό κατιφετισμό μου, πρέπει νά διολογήσω διτί έδοκίμασα βιαθυντή απογοητευσή. Είτανε μια γυναίκα συνηθισμένη και μαλλιά ασύγχρημη. Μά φορούσε ένα φόρεμα έξαιρετικο γονότου και σκέψητηκα ότι θά είχε κατακτήση τήν καρδιά τού φίλου μου μέ τής περιοδού κι αφιδνήστες χωρίτες τού πνευματού και τής φυγῆς της. Μού είπε λίγες κι αμέσως μπήκε στήν καμπίνα της μέ τό Γνάτη.

Η πρότη μου περιέργεια μέ ξανάπιασε τότε. Υπηρέταιρα δέν είχαν μαζί τους—αυτό τό σημειό είχε έξαριθμωθή καλά. «Αρχισα νά προσέχω τής άποσκευές. «Υστερεψ από λίγο είδα νά έχομεις στήν παραλία ένα καρωτόσκι φωτωμένο μέ μια στενόμακρη κάσσα από πεντο. Φάνηκε πώς ήταν τό τελευταίο πράγμα πεν περιέμενε τό πλοίο. Γιατί, μόλις φωτώθηκε ή κάσσα, σήκωσε τήν άγκυρα και άμεσως έξεινήσαμε.

Η φωτωθείσα στό πλοίο κάσσα, είταν, δπως είταν, στενόμακρη, μάκρους έξη περίτευτον ποδῶν και πλάτους διόνυση. Αντό τό σχήμα μού φάνηκε άλλούσκοτο και μόλις τήν είδα συνεχάρη τόν έαυτό μου για τήν άξια βή σκέψη πού είχα κανει σχετικώς μέ τό περιεχόμενό της. Καθώς θιμάται διάνυστης, είχα καταλήξει στό συμπέρασμα δτι οι συμπληρωματικές απιζές άποσκευές τού φίλου μου καλλιτέχνην για τις οποίες προορίζονταν ή τρέτη καμπίνα. Ή αποτελούντο από πινακιά ζωγραφικής, ή τούλαχιστον από ένα πίνακα· γιατί είχαν δει εδώ και καμπίνες μδούμαδες διεπραγματεύτην ή αγοράση μιά άντηγωφή τον **Μυστικού Δείπνου** τον Λεονάρδο ντα Βίττι. Αντό τό σημειό μού φώνησε λοιπόν άρκετά καθησυχαστικό για τή περιέργεια μου και χάρην πούλη γιά τήν διενδέρκεια μου. «Ενα πράγμα άμως μ άντηγωφήσειρκετα.



“Η κάσσα δὲν έτοποθετήθη στην τρίτη καμπίνα, όπως περίμενα, ἀλλά στην δια την καμπίνα τού Γυάττα. Και ἔμεινε ἐκεὶ πάνοντας ὅλο σχέδον τὸ πάτωμα. Ετσι θὰ στενοχωρούσε πολὺ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὴ γυναῖκα του· καὶ ὅχι μόνο αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ μητρά ποὺ μετεχειρίστηκαν γιὰ νὰ γράψουν τὴν ἐπιγραφή της ἀνάδινε μιὰ μηροδιά δυνατή, δυσαρεστή, καὶ κατὰ τὴν ιδέα μου ἐξαιρετικά ἀποζωνούστηκε. Η ἐπιγραφή ποὺ ἔφερε στὸ κάλυμμα ἔγινε: Καν Ἀδελχίδα Κούρτις, Αλμπανού, Νέαν Υόρκην. Τὴ φροντίδι του κ. Γυάττα. Εύθρωντον. Εἴτερα καλά ὅτι κ. Αδελχίδης Κούρτις, είτινα μητρέα τῆς γυναίκας τοῦ καλλιτέχνου, — μιὰ ἡ ἐπιγραφή μού προσαλέσε πάνω μυστηριώδῃ ἐντύπωση.

Τις τρεῖς τέσσερες πρῶτες ἡμέρες ὁ παιδός είταν καλός, παρ’ ὅλο τὸν ἐνάντιο ἀνεμοῦ. Οἱ ἐπιβάτες, εἴτινε εἰδυμοὶ καὶ διηρκῶς ἀλλάζουν φιλοφρονίες. Πρέπει ὅμως να ἔξιμοισι τὸ Γυάττα καὶ τὶς ἀδελφές του, τῶν ὄποις η στάσις είταν δύστροπη καὶ κόπως χωράται πρὸς τοὺς ἄλλους. Εἴτερα καὶ λεισμένοι στὶς καμπίνες τους τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ καὶ παρὰ τὶς ἐπανειλημένες παρανέσεις μου, ἀρνήθηκαν ἀπολύτως νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ ὅποιον δήποτε στὸ πλεόν.

“Οσο γιὰ τὴν κ. Γυάττα, αὐτὴ φαινόταν πολὺ πιὸ ειδυλλιανή. Είταν ἔξαιρετικα πολύλογη καὶ ἡ πολυλόγη ἀποτελεῖ στὰ ταξίδια ἓνα προτερήμα ποὺ ἀποδιογόνων αὐτοῦ. Για νὰ είλαι ἐν ταξει, ἔξηγονται ἀμέσως: γελούσαν μ’ συτην πεισμότερον παραμπάτη της. Γελούσαν εἰς βάρος της. Οἱ κυρίες ἔλεγαν μὲν “καλή καρδιά, καθόλου ὄμορφη, ἐντελῶς ἀμόρφωτη καὶ ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα τῆς Κοινωνίας”. Οἱον ἐπιστεναπός ὁ μόνος λόγος ποὺ ἀνάρκασε τὸ Γυάττα νὰ κάνῃ αὐτὸν τὸ γάμο είταν ἡ προΐστα—μᾶλλον ἐγώ είτερα ποὺ δὲν είταν αὐτό.

Ο Γυάττα μού είλε πῆ πῶς δὲν ἐπῆρε προῖστα οὔτε ἐνα δολάριο καὶ οὔτε καμπιά κληρονομιά περίμενε. «Είλε παντρεψῆ», ἔλεγε, «ἄπο τῶν ἔνοτες. Μάλιστας, μὲν τὸν θλιβερό. Ετούτη μού τοῦ πῶ κανα δύο ἀστεῖν καὶ είδη νὰ σπιέζω τὸ πρόσωπό του ἓνα λυπητερὸ καρύγελο. Αποφάσισα κατόπιν ν ἀρχίσω μιὰ σειρά συγκεκαλυμένων ὑπαντιγμάν καὶ ἐρωτήσεων σχετικῶν μὲ τὴ στενόμαρκη καὶ σπάσον καὶ είπα πρῶτα περικές λέξεις, γιὰ «τὸ μοναδικὸ σχῆμα αὐτῆς τῆς κάσσας». Λέγοντας αὐτά, καμποτελασι είρωνται καὶ τὸν κόπταση κατάματα, μετενεύμενος ἀπλῶ.

Ο τρόπος μὲ τὸν ὅπιο διὰ τὴν ἀσήμαντη ἀστειοτήτα μου μὲ τέπεις αἱμάσιους πῶς ήταν τρελλός.

Στὴν ἀρχὴ κατέφυσε τὰ μέτια του ἀπάνω μου, ποὺ σὲ λίγο ἔμοιαζαν σὲ νάθειν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς σόγγες τους. Επειτα ἔγινε κατακόκκυνος—κατόπιν τρομούσιον ὥρος—επειτασάν νὰ τὸ διεσκέδασε πολὺ διαταγμένοις, μάργαροις νὰ γελάψῃ πολὺ δυνατά, μὲν ἔντια ποὺ διαρκῶς μεγάλωνται, πρὸς μεγάλη μου ἐπαλήση, δύο τοντούχιστον λεπταὶ τῆς ὥρας καὶ ἐπειτα βαρύς πάνω στη γέραμα. “Οτιαν ὧδησι γιὰ νὰ τὸν σηργάσω, φαινόταν ἀπολύτως νεκρός!

Φώναξε βοήθεια καὶ μὲ πολλές προσπάθειες καταφράσαμε νὰ τὸν συνερέψουμε. Μόλις συνήλθε, ἀρχισε νὰ λέπι μερικὲς ἀκατάληπτες λέξεις. Τέλος πάντων τοῦ κόπτας μιὰ ἀράμαξη καὶ τὸν μεταφέραμε στὸ φρεζάτι του. Τὸν ἄλλη μέρα, σοματικής, ἦταν ἐντελῶς καλός. Ψυχικῶς, δὲ λέω τίποτα σχετικῶς. Τὸν ἀπόφραγμα καθ’ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο ταξίδι, ἀκολούθωντας τὴν συμβούλη του πλαισίου ποὺ συμφωνούσε ἀπολεπτώς μὲ τὴ γνωμή μου ὃς πρὸς τὴ διανοητική κατάταση τοῦ φίλου μου, ἀν καὶ μού συνέστησε νὰ μην τὸν τίποτε γιὰ αὐτὸν σὲ καλύνων στὸ πλεόν.

Αμέσως, διέτερη ἀπὸ αὐτὸν τὸν παροξυσμὸ τοῦ Γυάττα ὑπέπεσεν στὴν ἀντίληψή μου διάφορο γεγονότα, ποὺ συνέτειναν νὰ μεριάλωπη ἡ περιόδευση ποὺ μὲ είλε κυριεύσει. Μάλιστα είχα πολὺ τοῦ, μὲ τέρες πειράζει στὰ νεύρα μου καὶ δὲ μποροῦσα νὰ κοινωθῶ. Η καμπίνα μου ἀνοίγει στὴν κοινή τραπεζαρία, διότι καὶ ὅλες οἱ καμπίνες τῶν ἀγάμων ἐπιβιβάν. Οἱ τρεῖς καμπίνες τοῦ Γυάττα ήταν αὐτίκας ἀρχιτόβις. Τῆς χώριζε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία μιὰ μικρή πόρτα μὲ στρογγυλή τρύπα στὴ μέση ποὺ δεν ἐξειδιονόταν ποτὲ καὶ μάλιστα τὴν νύχτα.

Ο ἀνεμός φυσούσε πάντα ἐνάντιος καὶ δυνατός καὶ τὸ πλοϊό κουνιώταν λίγο. Κάθε, λοιπόν, φορά ποὺ ὁ ἀέρας τὸ χτύπαγε ἀπ-

τὸ δεξιὸ μέρος, μάτη ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἔμεινε ἀνοιχτή, ἀφοῦ ἄλλως τε, κανεὶς δὲν ἀποφύσει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τὴν κλείσῃ. Ή κοινέται μου ἡταν σὲ τέτοια θέση, ὥστε ἡ πόρτα τῆς καμπίνας μου ἀνοίγει συγχρόνως μὲ τὴν πόρτα τοῦ Γυάττα καὶ μποροῦσα νὰ ἔλγω τὸ βλέμματά μου ὡς τῆς κοινέταις του. Είδα λοιπόν ἔσαψα μέσα στὴν νύχτα τὴν κ. Γυάττα καὶ μποροῦσα νὰ προσελθεῖται στὸ πάτωμα τοῦ Γυάττα καὶ νὰ πηγαδεῖται στὴν καμπίνα, διότι ἔμεινε ὡς τὴν αὐγὴν, ὅποτε τὴν ξαναφώναζε ὁ σύνδυσης τῆς στὴν καμπίνα του. Χωρὶς ἄλλο θα ἡσαν αὐτούσιον χωρισμούνοι καὶ ἐπεργάτησαν προσράντης ἐνα διαζήμιο ἀποκτιστικής καλλίτερα τὰ πράγματα, καὶ νά, σκέφτηκα, ποὺ ἔγκειται τὸ μυστηριό τῆς ἐπιπλέοντος καμπίνας.

Καὶ ἐν ἄλλῳ γεγονόντι μού κέντησα ἀρκετά τὸ ἐνδιαφέρον. Κατὰ τὴ διάφορει τῆς ἀντίτιας μου, μόλις ἡ κ. Γυάττα ἔξηγραντετο στὴν καμπίνα της, τραβώδουσαν τὴν προσοχήν μου κάποιοι παράξενοι χροτοί, ὄποιοι φωναρί, μέση στὴν καμπίνα του συγχρόνως της στενόμαρκη κάσσα μὲ καμπίνα σμιλή ἡ κανένα σφράζει, ποὺ προηγουμένως τὰ τύλιγε μὲ κανένα υφισματικό μὲ τὸ πρόσωπον τοῦ καλλιτέχνης, ἀνοίγοντας τὴν στενόμαρκη κάσσα μὲ βαριάτηρα γιὰ νὰ συγκρατούν κάπως τὸν χρότο. Επειτα ἐπιτολούσθησε σιωπὴ καὶ δέν ἀκούων πιὸ τίποτε ὡς τὸ πωοί, ἡ μᾶλλον γιὰ εἰλματικής χαράς, ἀπὸ τὸ πόσθιον του.

Πρὶν να ξημερώσῃ, ἀκούγα πάλι καθαρεύοντας τὸν κ. Γυάττα νὰ ξαναζήμιση τὸ κάλυμμα στὴ στενόμαρκη κάσσα του καὶ νὰ τὴν ξαναζελεῖν περνώντας τὰ καρφιά στὶς τρύπες τους: ὥστε αὐτὸν τὸν καμπίνα του καὶ φωνάζει τὴν γυναίκην του.

Εἶμαστο ἐφτάν μέρες στὴ θάλασσα καὶ περνούσαμε ἀνοιχτὰ τὸ ἀρχοτέρῳ Χαττερός διαν ταῦτα μᾶς γινότησε αὐτὸν τὸ νοιτοντικά ἔνας δυνατός ἀνεμος. Σχεδόν εἶμαστε προσετοιμασμένοι γιὰ αὐτὸν τὸ γιγαντιαίον, γιατὶ δικαίως πρὸς ἔξαρσην θυμοῦς νὰ είνει ὀπειλητικός καὶ γιὰ αὐτὸν ἀνθεζόμενοι σαράντα ὅγια τὸν ὄλοκληρος τῆς τρικυμίας χωρίς γιὰ κανένανεύσουμε. Μά κατόπιν ὁ ἀνεμός γινεταις τὸ πανί της πονήσεις, μᾶς κονέλλεισας τὸ πανί της πονήσεις, πράγματα ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ μενούνε ἔργα μαστι στὰ κύματα. Τρεῖς ναύτες παρεσύνθησαν στὴ θάλασσα. Μόλις είλημε συνέλθει αὐτὸν τὴν συγκίνηση μας, σαν τὸ θιαράριο τοῦ καπαντοῦ τῆς πλώης ἔγινε κονέλλειμα κι αὐτό. Τὸ μπαλώσαμε πότες—ὅτας.

Ο ἀνεμός δὲν φαινόταν ποὺ θὰ ἔπαινε. Τρεῖς ημέρες μετά τὴν ἔναρξη τῆς τρικυμίας, κατὰ τὶς πέντε τὴ πάρογεια, τὸ κατάρτιο τῆς πλώης πέπει τὸ πτυχίον του, δια τὸ καράβι της, πλώρης ἐπειτα τὴ σημή του τὸ καράβι μετατρέπει τὸ καράβι της κύμα. Συγχρόνως ὁ ξυλουργός ἤρθε και μᾶς ἀνήγειρε πῶς τὸ μπαλάρι ἔκανε τέσσαρα πόδια νερού. Γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν οἱ καποταχίες μας, ηρθαντε τὴς ἀντλίες φραγμένες καὶ σχεδόν ἀχρηστοτες.

Απελπισιν καὶ ἀπόγνωσις ἐμβαίλενε. Τότες ἀποφασίσαμε και τοις ζέσαις στὴ θάλασσα, ὥστε αὐτὸν μαρτυράμενος δια τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς πεισμότερους, ἐπιβάτες. Σὲ λίγο τοὺς κάπισε αὐτὸν τὸ πατάρι καὶ μᾶς ἔκανε νὰ μενούνε ἔργα μαστι στὰ κύματα. Τρεῖς παρεσύνθησαν στὴ θάλασσα. Μόλις είλημε συνέλθει αὐτὸν τὴν συγκίνηση μας, σαν τὸ θιαράριο τοῦ καπαντοῦ τῆς πλώης ἔγινε κονέλλειμα κι αὐτό.

Δεκατέσσερες, ἐπιβάτες ἔμειναν στὸ πλοίο μὲ τὸν καπετάνιον, ἀποφασιμένοι νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴν τύχη τους: στὸ ἀκάτιο τῆς πλώης. Τὸ όλον μὲ χίλια βράσαν στὴ θάλασσα, καὶ ἐμπιρήσαντες λέξεις, προμητίεις καὶ δὲν προμητίεις καὶ δέν την προφητείαν της γενικής επαλήση διέταν, ἐνώ εἰλημε πλαισίους πάντας μετατρέπεισαν τὸ πλοίο, δι. κ. Γυάττα καὶ οἱ δικοὶ του, ἔνας Μεζινάνος ἀξιωματίκος, τέσσαρα πατιδιανοὶ καὶ ἔνας μιαδρός ὑπηρέτης.

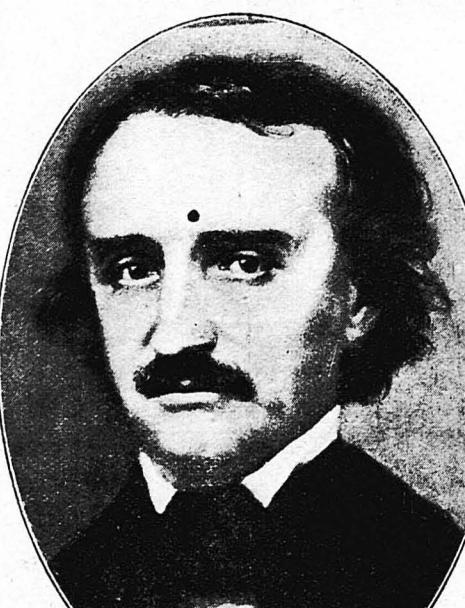
Δε μᾶς ἔγινε πέβαντας τὸ πλοίο, παρὰ γιὰ μερικάν μερικάν ἀπαριθμητάτα εργατικά καὶ λέξεις προμητίεις καὶ δέν την προφητείαν της γενικής επαλήση διέταν, ἐνώ εἰλημε πλαισίους πάντας μετατρέπεισαν τὸ πλοίο, δι. κ. Γυάττα καὶ ζήτησε αὐτὸν τὸ πλοίον της πλαισίου πίσω στην καμπίνα κασσά του!

— Καθήστε, κ. Γυάττα, τοῦ φωναζε κατώς αὐτότοιμο ὁ πλοϊός; θὰ μᾶς κανεῖτε νὰ τουμπάρουμε ἐποιητής; ποὺ είστε!

— Τὴν κάσσα! φράντε μὲ θυμό δι. κ. Γυάττα, πάντοτε δύοις τὴν κάσσα σας λέω! πλούσαρχε Χάργτνο, δὲ δι. ἀργηθῆτε, δὲ μπορεῖτε ν. ἀργηθῆτε! Τὸ βάρος της εἰν αὐτήμαντο, τίτοτε, πρωματικῶς, τίτοτε. Σε δύοις τῆς μητέρας σας, στὴν ἀράτη του Θεοῦ, στὴν πατητρία σας, σάς, ικετεύεις γιὰ την γρίπην να γρίπουμε γιὰ τὴν κάσσα.

— Ο πλοϊός σας φαντάζει γιὰ μιὰ στριγή επιγειούζοντας αὐτὸς; θερμές ικετεύεις τοῦ καλλιτέχνου, μά συνήλθε καὶ είπε ἀπλῶς:

— Κύριε Γυάττα, είστε τρελλός! Δέ μπορῶ νὰ σάς φωνάσω. Καθηστε κατώ, γιατὶ θὰ μᾶς βουλιάσετε τὸ ἀκάτιο. Πιάστε τὸν, κρα-





ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΖΑΛΩΝΑ

N. N.

Τύπος γενοτικής χρεολής με κάτι μάτια που γιαλίζουν σαν μαδα  
ζα. Μά σβέτη και λεπτή σιλουέτα. Ντυμένη άπλονστατα, ένα  
μαύρο ταχιέρ στρέκε, ένα μικρό καστόρινο καπέλλο, και μία φενάρ  
άργατο συνιτληρώνει το νεύσιμό της. «Υφας και κινήσεις που ανή-  
κουν στην «έκσοδο σύμπτω» που έπιδιώκουν τελευταίως οι δύο ή «εδέτε». Πρόσφατος λύτη για την άπωλεια προσφιλούς, άδειαφής της, συνετέ-  
λεσσον δική μόνον εις τον αποφεύγον τον κοσμον, άλλα και νά έξε-  
λιχθη το ποιητικό της ταλέντο. Μία ποιητική συλλογή που θά κυ-  
κλοφορήση προσεγούς, θά πιστοποιήση για μία άκουη φωνή στη μπο-  
ρούν και η γνωτικής νά κάνουν ώραμα πράγματα, θναν ελεν ώραλες,  
δην έχουν ώραμα ψυχή και θναν έχουν την δύναμιν νά βλέπουν μό-  
νον τό φρατόν.

\* \* \* \* \*

τηστε τον, γρήγορα! Θά πέση στην θάλασσα, — νά τον, σας τό εί-  
πα, έπεσε στην θάλασσα!\*

Πράγματι μ ο κ. Γνάττ είχε πέσει στην θάλασσα. Επειδή ούμας\* εί-  
χαμε άκομη μαρούς τό νιναγισμένο πλούτο και μάς προστάτευε  
άπο τόν άνεμο, ο Γνάττ με ίνπεράνθωρες προσπάθειες δραπάχτηκε  
άπο ένα σχοινί που κρέμονταν όπο τό πλούτο και σφράλωσε άπανω.  
Μόλις βρέθηκε στο κατάστρωμα  
ώρωμας σάν τελεός στη καμ-  
πάνια του.

Σέ λέγο τόν είδαμε νά ξαναβγά-  
νη μέ τή στενόμακρη κάσσα του.  
Την έδεσε μ ένα σχοινί στή μέση του  
και έπεσε στην θάλασσα και χά-  
θηκε γιά πάντα!...

Καρφώμασε τά μάτια μας στό  
μέρος που είχε βουλιάξει. Επί  
μά ώρα δέν είλαμε λεξη, μά τέλος  
ετόλιπτον νά πά:

— Είδατε, πλούσιος, τί γοή-  
γουν πού βουλιάξεις μέ τήν κάσσα  
του; Δέ σας φάντακα πολύ περιέργο; Οικολογωσι είχα καπους έλ-  
πιδα πάω; θά σωνότανες διάν τόν είδα νά δένεται στή κάσσα του  
και νά πέφτη στό νερό.

— Είταν πολύ φυσικό νά βουλιάξῃ τόσο γρήγορα, σάν μολύβι.  
άπαντησε ο πλούσιος. Μά θά ξαναφανή στήν έπιφρανει, σχίζει έ-  
μας πρίν νά λυση τό άλατι.

— Τό άλατι! φώναξε.

— Σόντ, είπε ο πλούσιος, δείχνοντάς μου τή γνωτικα και τίς  
άδερφος τού πνιγμένου: «έπρεπε νά περιένουμε και νά μιλήσουμε  
γιά δή αιτά μά στιγμή πό κατάλληλη.

Μέ χλια βάσανα κατωρθώσαμε νά σωθούμε.

Ένν μήνα ύστερ από τό ναυάγιο τής «Ανεξχρησίας» συνίγ-  
τησαν υψώς τόν πλούσιο Χάροντο στο Μπρουνγάνη. Φυσικά, ή  
συνομιλία μας έσπράφη στον ναυάγιο και στην θλιβερή μοίχα του δυ-  
στυχημένου Γνάττ. «Ο πλούσιος Χάροντο μού έξεμαντηρεύθηκε τότε  
τής εξής: Ό καλλιτέχνης είχε κρατήσει θέσεις στο πλούτο για τόν  
έπιστο του, τή γνωτικά του, και τής δυό άδελφος του μά μία ίππη-  
ρέτα. Ή γνωτικά του ήταν, δύος του είχαν πει, θελτικής ο-  
μορφιάς και προκατίμην με τή πο στάρια προτερημάτα. Τό προτό-  
διος τής 14ης Ιουνίου (ήμερας που έκαμπια τήν πρώτη μου έπισκε-  
ψη στό πλούτο) ή κ. Γνάττ έπρεπε άρρωστη και πεθανε. Ο σύληγος  
της σήγε νά τρελλαθή από τή λύτη του — μά έπιτακτικές άναγκες  
τού άπτρησεν τον αναβατή τό ταξίδι του. «Ηταν άναγκη νά φέρη  
στή μητέρα τής γνωτικά του τό πτώμα τής κόρης της, μά η κοινή  
προκατάληψη τόν έπιστοδιές νά μεταφέρη φανερά.

Οι έπιτάξεις θά έγκατελείταν τό πλούτο προκειμένου νά συνταξιε-  
δέψουν μέ τήν πτώμα. Σ από τό δύλημα, βρίσκονταν ο Γνάττ,  
διάν τό πλούσιος Χάροντο, στενός ψλος του, άπεράστησε νά πάρη τό  
πτώμα τής κ. Γνάττ ώς έμπορεμα, αφού πρότοι τό ταρίχευμα δόση  
πρόφρταν και τό συνεσκεύειν καπόπι με μία μεγάλη ποσότητα  
διάτη σε μία κάσσα υποφρετόν διαστάσεων. Δέν έπρεπε νά προκέρουν  
τίποτε για τό δάνατο τής κ. Γνάττ η έπειδη ο καλλιτέχνης είχε  
κρατήσει θέση για τή γνωτικά του, έχριναν άναγκαιο πώς έπρεπε  
κάποιος νά υποκίνεται τό πρόσωπο τής κατά τή διάκεια τού τα-  
ξιδιού. Δέ δυσκολεύτηκαν νά πείσουν τήν υπηρέτων νά άναλάβη  
τόν ρόλο αιτό. Η φευδοσύνης τού Γνάττ τή γνώτια κοιμόταν στή  
συμπλοκωματική τοπή καμπίνα, ένφ έσεινος άνοιγε τή κάσσα τής  
γνωτικά του τό εξάλιγης μπροστα στό πτώμα της...  
Αντη ήταν όλη η τραγική τού Γνάττ ιστορία και τήν άκοντα μέ  
λυτη και συντριβή...

E. A. POE



## ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΔΩΝ

## ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τη χορευτική κίνησις αντέν τών ήμερων ήτο ζωηροτάτη. Πρός  
τιμήν τών Αμερικανών άξιοματικών εδόθησαν τρεις χορευτικαί  
εστερίδες: είς την Αμερικανικήν Πρεσβείαν, τήν Ιταλικήν Πρε-  
σβείαν και τό Ακταίον.

— Είς την χορευτικήν προεπερίδα τής Αμερικανικής Πρεσβείας  
ας είχαν κληθή δοιοι οι άξιοματικοί τής έν Φαλήρω μοίρας τού Α-  
μερικανικού στολού, τό Διπλωματικόν σώμα και μέλη τής Αθηνα-  
ϊκής κοινωνίας, μεταξύ τών άποιν, ή κ. Καταντζόγλου, ή κ. Πε-  
σματζόγλου, ή κ. Βαλαωρέτη, ή δες Διπλαράκου, Σκονζέ, Γρυπά-  
η, Ανδριανάκη, Μάνου, Λεωνίδα, Καλλέργη.

— Είς την χορευτικήν προεπερίδα της Ιταλίας και τή Κα Μπανγκιάνη ο κάνει  
την παρενθετικήν προεπερίδα της Ιταλίας η Παπάζη  
φέρνοντας κοινωνίαν μαρογή μαρφείσην, ήτο η ωραιότερη. Εκ δε  
τών δεσποινίδων, ή δις Ν. Διπλαράκου φέρουσα μαύρην βελουδίνην  
τουλέπταν έκτακτως άφιστεργινήν.

— Οι Αμερικανοί άξιοματικοί απέκομισαν ένθουσιαδεις έντυ-  
πώσεις για τήν ωραιότητα και κομφότητη τών Αθηναίων Κυριών  
και δεσποινίδων.

— Προχθές Τετηρη ξωρούταν απόγευμα είς τό Κατσού. Τό χο-  
ρευτικόν τερραίνοντας καταλαμβάνειν οις έφεδουν άπο σημήνος χορευ-  
τῶν και χορευτῶν. Μεταξύ οών τών άποιν δίλγιστοι κατέχουν  
τό μιστικόν τού χορού, οι πρόποτε νά χορέουν μέ τά πόδια και δη  
μέ τό σώμα των, τό όποιον οφέλει νά μένην έντελως άπιντον.

— Ένα ζεύγος οικονούμων πόκοι φέρνει τέχνης και θαυματητής  
επιδέξιότητος είναι η δις Ν. Ν. και ο κ. Γ. Β. ο όποιος είναι  
έξαρτες οικονούμων πόκοι φέρνει τέχνης και θαυματητής  
πρώτων βραβείων είς δυσκολία; πόκων βραβείων είς δυσκολία;  
πόκων διαγωνισμούς χορού στό Λον-  
δίνον.

— Άλλο ζεύγος; εύχροιστο στήν  
θέα χορευτικής δεξιοτεχνίας, ή Κα Σιμούτον φέρνουσα ίδιόρρυθμον  
και κομψήν τουλέπταν από μαύρο  
ντράμα των, τό όποιον οφέλει νά μένην έντελως άπιντον.  
Ζίνης.

— Κατά Σάββατον Μπρίτς—Ρε-  
μέ ύ—Μαζ—ζόνγκ παρά τή κ. κ.  
τη γ. Βασιλελη. Αί κομψόταται  
πατέριται μετά τόν παρενθετικόν των  
διαμοιχάζοντας κατά μικρά τραπέ-  
ζιαν και τό ράσον είς τήν άνωτέρω  
δεξιότηταν είνεις πλήρην άνθησην  
χάριος είς τήν φωσφορίζουσαν έσυντάδιν τής οικοδεσποινής.

— Τήν παρελθόνταν Κυριακήν τούσι πάσοντα παρά τή κ. Βελλαντή,  
έμαγεντειρίζοντας στοιτού πόκοι χαρακτηρίζεισε στανία μεγα-  
λοτρέπεια. Ή οικοδεσποινα γοητευτική, έφερε τουλέπταν μαρόη.  
Μεταξύ τών κελημένων ή κ. Μεσσηνή, ή κ. και δις Διπλαράκου,  
ή κ. Μ. Τριανταφύλλου, ή κ. Μ. Μαρούπιντζη κτλ. \* \* \*

## ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

## ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΝΑΥΓΛΙΑΙ

— Τήν παρελθόνταν έβδομαίδα έδοθησαν έν Αθήναις τρεις συ-  
ναυλίαι έπακτάντοντας ένδιαμέροντος. Ή πώτον ήτο τού διασήμου Ι-  
σπανού παίστα Ντούρπιτη. Ο όποιος έθριμψευσε κυριολεκτικώς  
χάριος είς τήν αρχαίαν τέχνην του.

— Εξετέλεσε έργα τών Λίστ, Σοπέν, Ντεμπελών, Μπετρόφεντ και άλλων.

— Είς την αύλαν και τή θεωρείαν διερχίνοντο αι κυρίαι Κουν-  
τούνιων, Παπαγεωργίου, Νεγροπόντη, Θεοδωροπούλου, Τούμπα,  
Γιαννήν, Μεσσηνής, Αθηναστάδη, Αργυροπούλου, Χατζηλαζά-  
ρου, Κυριακλή, Κανελλοπούλου, Γριανταφιλλού, Σπανούδη, και άλλαι.

— Πολύ ένδιαμέροντα ήτο και η δευτέρα ουναύλια τού Ντούρ-  
πιτη, η οποία έδοντη είσι τό Σαλόν Ιντεάλ. Ο Ισπανός παίστας  
πάτεικε μέ θαυμαστήν δεξιότητα τού Κονσέρτο τού Μπετρόφεν, τήν Φαν-  
ταζίκην τού Λίστ και τέσσερεις έχτος τού πρωτράματος.

— Είς την αύλην διερχίνοντο αι κυρίαι Κουν-  
τούνιων, Παπαγεωργίου, Φοτείδη, Γριανταφιλλού, Δαγχλή, Φίλτσον,  
Παρασκευή, Βασιλεύαδην, Νικολαΐδην, Βιάζου, Διμαντο-  
πούλου, Οίζονομάζη, Μουτσιόδη, Γεωργάδη, Διπλαράκου κ.λ.π.

— Επίσης μάς έδοντη είσι ένταξιαν μέ ποκάνια την τελευταίαν  
έβδομαν και τόν μεγάλων μαζι καλλιέργην τή Νικολάου είς τήν Γ'  
ουναύλιαν συνδρομητών τού Αθηνών Αθηνήν.

— Ό κ. Νικολάου έπαργοιδησε μέ μεγάλην τέχνην μιάν άρια  
άπο τόν Δον Ζουάν τού Μόραρτ. Ή οργηστηραί εξετέλεσε τήν Συμ-  
φωνίαν τού Σιμπλέκων, και ένα έργον τού Μοισηγάκη. Επαίξεις  
τό βιολί ή κ. Βόλοντην, τό «Κονσέρτο είς Ρέ τον Μπράμζα.

— Μεταξύ τών ήπαροιαστηρίδων διερχίνοντο αι κυρίαι Θεοζάρη, Τε-  
ρόγλου, Στεφανόπολη, Καλλέργη, Τούμπα, Βελλαντή, Αργυρό,  
Μαργίδου, Ρεσάτη, ντε Ερέζ, Μεσσηνή, και πολλαί άλλαι. Μάριος